

РЕШЕНИЕ

№ 342

гр. София, 14.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав, в
публично заседание на 12.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **6619** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място],[ЕИК] с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], вх.1, ет. 3, ап.10, представлявано от управителя Р. В. Д. против ревизионен акт №[ЕИК]/14.03.2012г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП [населено място], потвърден с решение № 1420/14.06.2012г. на директора на дирекция „ОУИ” при ТД на НАП - С. , постановено при условията на чл.156, ал.6 ДОПК, във връзка с постъпила жалба срещу акта до Административен съд – София град с вх.№ 53-00-486/07.06.2012г.

Жалбоподателят оспорва ревизионния акт с искане за неговата отмяна в частта, в която не му е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 37 716, 56 лева по 4 броя фактури, издадени от [фирма] за доставка на слънчоглед през данъчни периоди м.01.2011г. и м.02.2011г.

В жалбата се твърди, че при издаване на ревизионния акт са допуснати съществени процесуални нарушения и нарушения на материалноправните разпоредби. Правят се възражения, че не са обсъдени представените от [фирма] в хода на ревизията доказателства, както и възражението срещу ревизионния доклад. Счита, че процесните сделки между [фирма] и [фирма] са документирани и доказани, както и износа на същия слънчоглед за Р. М., а сделките с поддоставчиците на [фирма] нямат отношение към предмета на ревизията. Позовава се на идентични сделки между същите страни през други периоди, по които е признато право на приспадане на

данъчен кредит на доставчика. Излага съображения, че нямат търговски отношения с [фирма], а с [фирма], с които имат изрядна документация. Искане се отмяна на ревизионния акт в обжалваната част и признаване правото на данъчен кредит по процесните фактури, издадени от [фирма]. Подробни съображения са изложени в писмени бележки, с приложена към тях съдебна практика са представени с молба от 12.11.2012г., преди заседанието по делото.

Ответника, чрез процесуалния представител оспорва жалбата и моли същата бъде отхвърлена, а ревизионният акт да бъде потвърден като правилен и законосъобразен по мотиви, изложени в решението на директора на дирекция „ОУИ“ при ТД на НАП – С.. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, счита за изяснено следното:

По процесуалната допустимост на жалбата:

Жалбата е подадена след изчерпване на възможността за оспорване на ревизионния акт по административен ред, от процесуално легитимирано лице, което има правен интерес да обжалва ревизионния акт, предвид установените с него допълнителни данъчни задължения. Спазен е на срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. По изложените съображения жалбата е процесуално допустима.

По съществото на жалбата:

На основание заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1102540/28.02.2011г., изменена със ЗВР № 1104240/06.04.2011, издадени от Ц. К. Н., началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. е възложено извършването на ревизия на [фирма] "за определяне на задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за периодите от 01.12.2010г. до 28.02.2011г.

Ревизионното производство е спряно със Заповед за спиране № 1100380/17.05.2011г., издадена от П. Г. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., упълномощена със Заповед № 1765-А/28.03.2011г. да изпълнява задълженията на Ц. К. Н. за периода 16.05.2011г. до 20.05.2011г.

Впоследствие ревизията е възобновена със Заповед № 1200507-В/20.01.2012г. издадена от Ц. К. Н., началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С..

В законоустановения по ДОПК срок е издаден ревизионен доклад /РД/ № 1200507/24.02.2012г.. връчен на ревизираното лице на 06.04.2012 г. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подадено писмено възражение с вх.№ 10-53-06-984/29.02.2012г. което е обсъдено при издаване на ревизионния акт и е прието за неоснователно.

Ревизията приключва с ревизионен акт № 1200507/14.03.2012г. издаден от Г. С. С., на длъжност инспектор по приходите при ТД на НАП - С., упълномощена със Заповед за определяне на компетентен орган (ЗОКО) № К 1200507/27.02.2012г., връчена на управителя на ревизираното лице на 16.03.2012г./ издадена от Ц. К. Н., началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП - С..

С ревизионния акт, в обжалваната му част, за ревизираните периоди е определен данък върху добавената стойност за възстановяване в размер на 59 970, 05лв., при деклариран от задълженото лице ДДС за възстановяване в размер на 94 686, 61 лв., в резултат на непризнат данъчен кредит в размер на 37 716, 56 лв., по 4 броя фактури, както следва: № 254/20.01.2011г.; № 256/26.01.2011г.; № 257/11.02.2011г. и № 258/14.02.2011г., всичките издадени от [фирма] и предмет на доставката слънчоглед.

В хода на ревизията е установено, че основната дейност на дружеството през ревизираните периоди е търговия на едро със зърнени култури, за която дружеството притежава удостоверение от Националната служба по зърното и фуражите.

Във връзка с доставките от [фирма] по процесните фактури е извършена насрещна проверка на доставчика. От страна на прекия доставчик са представени копия на спорните фактури, ведно с фактури от предходен доставчик [фирма] за закупено зърно в същото или в по-голямо количество, констативни протоколи, удостоверяващи, че стоката е предадена, декларации за произход и добра земеделска практика, обяснение относно транспортиране на стоките, справки – декларации, дневници за продажби и аналитични счетоводни регистри и др.

Извършена е ревизия и на предходния доставчик [фирма], при която е установено, че с влязъл в сила ревизионен акт № [ЕГН]/ 11.11.2011г. издаден на [фирма] за процесния период от 01.01.2011г. – 31.01.2011г./периодът, включващ издадените на [фирма] фактури /, че дружеството не е извършило реални продажби и за неговите контрагенти не е налице право на приспадане на данъчен кредит по получените от [фирма] фактури, тоест няма реализирани доставки към [фирма], което не е придобило стоки, които да са обект на последваща реализация към [фирма].

Същевременно е установено, че за процесния период [фирма] е извършило износ на маслодаен слънчоглед за Р. М.. За износа е прието, че са налице всички изискуеми документи, поради което факта на последваща реализация на слънчогледа е доказан.

Безспорно е че доставките между [фирма] и [фирма] са надлежно осчетоводени. Правото на приспадане на данъчен кредит е отказано, поради липса на реалност на доставката, тъй като не е установено, че [фирма] е разполагало със стоките, предмет на процесните доставки. За продажбата на слънчоглед между [фирма] и [фирма] липсват договори, което е условие за действителност на сделката по чл. 28, ал. 1 от Закона за съхранение и търговия със зърно, няма доказателства за транспортирането на зърното, задълженото лице няма собствени МПС, няма доказателства за осигурени складове. В приложените приемо – предавателни протоколи е посочена само, че стоката е доставена на купувача „съгласно посочените автомобили и кантарни бележки“, но кантарни бележки и транспортни документи не са представени. Липсват доказателства респ. идентификация за транспортните средства на контрахентите на [фирма]. Не са ангажирани и доказателства за установяване на обстоятелството по декларацията на управителя на [фирма], че транспортът е извършван само с коли на [фирма].

В хода на съдебното производство, въпреки дадени указания в тази насока с разпореждането на съда при насрочване на делото, жалбоподателят не представя други доказателства и няма доказателствени искания.

Въз основа на установената фактическа обстановка, съдът направи следните изводи от правна страна:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 118, ал.2 от ДОПК, вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП, надлежно оправомощен със заповед № К 1200507/27.02.2012г., на органа, възложил ревизията. Последният е оправомощен на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и чл. 11, ал. 1, т. 4 и ал. 3 от ЗНАП със Заповед

№ РД-01-6/04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП С..

Ревизионният акт е съставен в предвидената форма съгласно чл. 120, ал. 1 от ДОПК и съдържа изискуемите реквизити съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК.

Съдът не констатира допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на ревизионния акт. Неоснователно е възражението за нарушение на чл.115, ал. 2 от ДОПК. Твърдението, че ревизиращите не са се запознали на място с намиращите се у задълженото лице документи не сочи на съществено нарушаване на процесуалните правила, доколкото жалбоподателят е разполагал с възможност да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си, каквито доказателства са представени от него и обсъдени в ревизионния акт.

При проверка относно спазването на материалния закон, съдът достигна до следните изводи:

Необходимо и задължително условие за възникване на правото на данъчен кредит по смисъла на чл. 68, ал. 1 от ЗДДС е да е налице реална доставка на стоки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС. В съответствие с разпоредбата на чл. 68, ал. 2 от ЗДДС, право на приспадане на данъчен кредит възниква когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем. По смисъла на чл. 25, ал. 6 от ЗДДС, данъкът е изискуем на датата на данъчното събитие. На основание чл. 25, ал. 1 от ЗДДС, данъчното събитие по смисъла на закона е доставката на стоки или услуги, извършена от данъчно задължени по този закон лица. В случая не е доказана реална доставка на слънчоглед от [фирма] на [фирма] по спорните фактури. Причината е, че продавача по фактурите [фирма] не е разполагал със стоката, предмет на продажбата, за да може да прехвърли собствеността на получателя. За прекия доставчик [фирма] е установено, че не разполага с материално-техническа и кадрова обезпеченост, няма собствена или наета складова база за съхранение на слънчогледа, няма собствени или наети транспортни средства. За продажбата на слънчогледа не е сключен договор в задължителната писмена форма по чл. 28, ал. 1 от Закона за съхранение и търговия със зърно. Съгласно цитираната разпоредба, търговските сделки, с които се прехвърля собствеността върху зърно, се сключват в писмена. Освен процесните фактури за доказване предаването на стоките между [фирма] и [фирма] са представени приемателно-предавателни протоколи, от които обаче не се установява по какъв начин е предадена стоката и къде.

Не са ангажирани и доказателства от нито една от страните по пряката доставка за собственост на складове или договор за наем на подобни помещения, както и складови документи.

Следователно липсват безспорни данни, че [фирма] е разполагала със слънчоглед, който да продаде на [фирма].

Този извод се релевира и от факта, че по отношение на поддоставчика [фирма] е установено, че с влязъл в сила ревизионен акт е констатирано, че за периода, включващ издадените към [фирма] фактури дружеството не е извършвало реални продажби и за неговите клиенти не е налице право на приспадане на данъчен кредит по получените от [фирма] фактури.

За упражняването на правото на приспадане на данъчен кредит не е достатъчно единствено притежаването на данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и чл. 115 от ЗДДС, а трябва да е изпълнено изискването да са налице реално осъществени облагаеми доставки. В чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е регламентирано изискване, съгласно което правото на данъчен кредит е неразделно

свързано с получаването на стоки или услуги по облагаема доставка.

В настоящия случай не са събрани доказателства относно фактическото изпълнение на процесните доставки. След като не е налице облагаема доставка, то не възниква задължение за доставчика да начислява данък по нея, а за получателя не е налице право на данъчен кредит. Съгласно чл. 70, ал. 5 от ЗДДС, не е налице право на данъчен кредит за данък, който е начислен неправомерно.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. По своята същност правото на приспадане на данъчен кредит е сложен фактически състав, правните последици по който могат да възникнат само ако са изпълнени всички образуващи го елементи. Първият и основен елемент на този състав е наличието на доставка.

Основните предпоставки на правото на данъчен кредит са уредени в чл. 69, ал. 1 от ЗДДС, а ограниченията на това право са регламентирани в чл. 70 от закона, едно от които е посоченото в ал. 5. Събраните доказателства не доказват тезата на жалбоподателя за реално извършена доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС, респективно за възникнало право на приспадане на данъчен кредит.

Макар и да не се спори по въпроса, че [фирма] е реализирало износ на слънчоглед за Р. М., няма доказателства, че изнесения слънчоглед е този, за който са издадени фактури от [фирма]. След като [фирма] няма придобита собственост върху слънчоглед във фактурираните количества, то не би могло да извърши продажба и следователно изнесеният слънчоглед не е закупен от [фирма].

Неоснователно е възражението, че правото на приспадане на данъчен кредит следва да бъде признато по аналогия на признато такова в друг ревизионен акт №[ЕИК]/11.10.2011г. с доставчик [фирма] за данъчен период м.04.2011г. Сделките са различни, с различни поддоставчици, с различни условия на изпълнение и в различен данъчен период.

Следователно настоящата инстанция намира за правилни и законосъобразни изводите в оспорвания ревизионен акт, тъй като след като не е доказано получаване на реални доставки по фактурите издадени от [фирма], не следва да е налице и правото за приспадане на данъчен кредит по отношение на дружеството – жалбоподател, тъй като не е изпълнено условието на чл.68, ал.1, т.1, вр. чл.6 от ЗДДС.

На основание чл. 161, ал. 1, изр. 2 и 3 от ДОПК съобразно отхвърлената част от жалбата ответникът има право на юрисконсултско възнаграждение в размер на 1 204 лв. (хиляда двеста и четири лева), определен по реда на чл. 7, ал. 1, т. 4, вр. чл. 8 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Предвид горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София-град, I отделение, 7 –ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] [населено място],[ЕИК] с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], вх.1, ет. 3, ап.10, представлявано от управителя Р. В. Д. против ревизионен акт №[ЕИК]/14.03.2012г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП [населено място], потвърден с решение № 1420/14.06.2012г. на директора на дирекция „ОУИ” при ТД на НАП - С..

ОСЪЖДА [фирма] [населено място],[ЕИК] с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], вх.1, ет. 3, ап.10, представлявано от управителя Р. В. Д. да заплати в полза на Дирекция „ОУИ” - [населено място] при ЦУ на НАП разноските по водене на делото в 1 204 лв. (хиляда двеста и четири лева) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р. Б. в 14-дневен срок от получаване на съобщенията от страните.

Преписи.

СЪДИЯ: